

holly bourne

MOHLA

BYŠ

BYT

Kráska má
svou cenu

Musi ji
zaplatit každá

KRÁSNÁ

„Brilantní, brutální
a krásné.“
Beth Reekles

„Nepostradatelný hlas
feminismu.“
Samantha Shannon

✓
MĚLA

BY

SES

ZLOBIT

**MOHLA
BYS
BÝT
KRÁSNÁ**

holly bourne

MOHLA

BYŠ

KRÁSŇÁ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © Usborne Publishing Limited, 2023
Text © Holly Bourne, 2023
Translation © Romana Bičíková, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024
Cover artwork reproduced by permission of Usborne Publishing Limited.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Mohla bys být krásná

Z anglického originálu *You Could Be So Pretty*,
poprvé vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Usborne Publishing Limited,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England,

přeložila Romana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2024

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0866-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro C.

Tahle knížka ve mně vyklíčila stejně jako ty.

Budu každý den bojovat, abych pro tebe udělala svět lepším.

Příběh románu *Mohla bys být krásná* je smyšlený, ale řeší se v něm mnoho skutečných problémů včetně poruch příjmu potravy, domácího násilí, pornografie, misogynie, sexuálního obtěžování a znásilnění, což jsou témata, která mohou čtenáře a čtenářky rozrušit nebo urazit.

DOKTRÍNA

stanoví, že Zlé časy skončily
a bylo dosaženo Skutečné
genderové rovnosti.

Doktrína skýtá poučení,
jak se ženy a dívky mohou
nejlépe začlenit do nového,
Emancipovaného světa.

Doktrína je pochopitelně jen
soubor doporučení, ne zákon.
Každý jednatel a jednotlivkyně
si může vybrat, zda jí chce
přijmout či ne.

Volbu každé dívky musíme
vždy oslavit, ne zpochybňovat.

Za tohle jsme bojovali.

BELLE

Nikdy nezapomenu na matčin křik.

Její ostrý jekot mi pronikl až do morku kostí, probudila jsem se a prudce se posadila. Zprvu jsem se bála v posteli třeba jen pohnout, srdce se mi v hrudi třepotalo jako vyděšený kolibřík, a pak vzduch v domě zežlukl kvílením. Skopla jsem peřinu a plyšáky, rozběhla se ke dveřím a nastražila uši, jestli neuslyším cizí vetřelce, ale kromě matčiných vzlyků se neozývalo nic. Roztřesenou rukou jsem zmáčkla kliku a bosky se vyšourala do chodby.

„Matko?“ špitla jsem.

Našla jsem ji v koutě koupelny, schoulenou na koupelnové předložce, zhroucenou jako hadrovou panenku.

„Matko?“

Trhla sebou a zvedla hlavu, na krásný, slzami zmáčený obličej jí dopadlo měsíční světlo. Natáhla ke mně ruce a já k ní přiskočila. Přitiskla si mě k hrudi a plakala mi do ramene. „Ach, Belle,“ zajíkala se.

Snažila jsem se ji pohladit po zádech. Nevěděla jsem, jak jí pomoci. Bylo mi jen sedm let.

„Matko, já se bojím. Co se děje?“

„Já nemůžu... nemůžu... Belle, co si jen počnu? Oni mě... udělají ze mě Neviditelnou.“ Pustila mě a zvedla ruku, sáhla si do vlasů a jeden mi ukázala. „Vidíš? Ach, Belle...“ V nočním přitmě mi chvíli trvalo najít důvod jejího křiku. V prstech s dokonale upravenými nehty držela jeden jediný šedivý vlas. Měl stejně světlou barvu jako měsíční světlo, které sem dopadalo oknem. Sevřela jsem vlas konečky prstů, zprvu jsem nic nechápala. Byl jiný než zbytek matčiny vlasů, drsnější, hutnější, zcela bez pigmentu. Matce se z hrdla vydralo další zakvílení, znovu se zhroutila na zem.

Popotáhla jsem, abych zaplašila vlastní slzy, cítila jsem se zoufale bezmocná. V té době jsem ještě úplně nechápala, co znamená být Neviditelná. Přála jsem si, aby tu byl i otec, ale otec doma nikdy nebyl. Pořád byl pryč, pracoval, přispíval svým dílem k fungování Průmyslu. A i když jsem byla ještě malá, věděla jsem, že tohle chování by si před ním nedovolila. A pak mě napadlo řešení. Řekla jsem matce, ať počká, rozběhla jsem se k sobě do pokoje a otevřela zásuvku s barevnými fixkami. Vrátila jsem se a zastavila se ve dveřích koupelny. Matka stále plakala a odtahovala šedivý vlas od hlavy, jako by se od něj ostatní mohly nakazit.

„Matko.“

Posadila jsem se s překříženýma nohama naproti ní a ona se mi opět sesula na rameno.

„Já nechci, aby ze mě udělali Neviditelnou, Belle. Nedokážu to.“

„Matko, tohle pomůže.“

Zuby jsem z fixy sundala víčko. Matka sledovala, jak беру problematický pramen vlasů do baculatých prstů.

„Nejsi neviditelná, matko,“ utěšovala jsem ji, přitiskla hrot fixky k vlasu a začala ho vybarvovat.

Moc mi to nešlo. Pramínek mi každou chvíli vyklouzl a já ho musela v její hřívě znovu hledat. A bylo to nedokonalé řešení, moje fixka neměla úplně stejný odstín jako její vlasy. Inkoust se nicméně do hrubého povrchu vlasu vpil překvapivě dobře, navrátil ho k životu a vlas se nepozorovaně vmísil mezi ostatní.

„Tak, a je to hotové,“ nasadila jsem tón, který matka používala, když mi zalepovala náplastí rozbité koleno.

Matka se zvedla ze země a narovnala se nad umyvadlem, naklonila se k zrcadlu a prohlížela si svůj odraz. Dokonce i s uslzenými tvářemi, dokonce i v chabém světle koupelny, dokonce i bez Masky byla nádherná. Natáčela hlavu na jednu stranu a zase na druhou a pak se usmála a obrátila se ke mně.

„Moje krásná holčičko,“ vydechla, sklonila se ke mně a vzala mě do náruče. Chytila jsem se jí jako klíště. „Děkuju ti,“ šeptala mi do vlasů. „Děkuju ti, moje krásná, krásná holčičko.“

JONI

Držela jsem se matčiny nohy a společně jsme se dívaly, jak otec odchází. Stála jako mramorový sloup, jen očima ho sledovala, jak chodí po domě a balí si věci, zatímco jí vykládal, v čem všem je nechutná a ubohá a jak mu nikdo nemůže mít za zlé, že ji opouští. Jeho Nová žena postávala u dveří s rukama vzdorovitě založenýma na hrudi a vrhala po mé matce opovržlivé pohledy, mladou, ostře řezanou bradu vystrčenou, jako by chtěla říct: *ani já mu to nemám za zlé*. Matka ale jen neochvějně stála, roztřesenou rukou mě držela za rameno a nedopřála jim žádnou reakci. Tak to bylo bezpečnější. Co kdyby jí chtěl na rozloučenou uštědřit ještě jednu ránu.

Trhla sebou, až když za sebou zabouchl dveře a zanechal nás v prázdném domě. Hned se však vzpamatovala, zmáčkla mi rameno a zase znehybněla, čekala... čekala...

Až po půl hodině uvěřila, že je otec doopravdy pryč. Kolena se jí podlomila a obě jsme se sesunuly na zem. „Bude to dobré,“ šeptala mi, pusinkovala mě na tváře, hladila mě po vlasech. „Bude to v pořádku, bude to v pořádku.“

Rozplakala jsem se, cítila jsem úlevu, ale taky se mi po otci už začalo stýskat, a matka si mě k sobě přivinula a hou-

pala mě, dokud jsem se neutišila. Potom se zničehonic prudce zvedla a do tváře se jí vryl odhodlaný výraz.

„Matko?“

Vyšla do patra a já jí capkala za patami jako hladové kotě. Vstoupila do koupelny, kde byla podlaha posetá lahvemi, které otec poshazoval ve snaze co nejrychleji opustit svou rodinu. Matka našla v koutě pohozenou lahvičku odmaskovače, nalila její obsah na vatový tamponek, a zatímco jsem si já sedla na záchodovou mísu, pomalu, důkladně si jím setřela z tváře Masku. Při pohledu na dosud nespátřené části jejího obličejce jsem zalapala po dechu. S otevřenou pusou jsem se dívala, jak si tře kůži dalšími a dalšími tamponky, dokud nebylo umyvadlo plné barevných kusů vaty. Pak se usmála na svůj odraz v zrcadle, otevřela skříňku a vytáhla nůžky.

„Matko, ne!“

Nevšímalá si mě, dál na sebe zírala do zrcadla a začala si stříhat vlasy, prameny dopadaly na špinavou vatu v umyvadle.

Když skončila, otočila ke mně svou novou tvář a všechno na ní bylo najednou jinak. Nešlo jen o to, že jsem teď viděla její vrásky, že kratičký sestřih odhaloval tvar její lebky... ale její oči... byly jasné a třpytily se.

Přitáhla si mě a dala mi pusou, a její dotek byl najednou lehčí. Nesla se jinak, jako by shodila několik kilo Hříchů.

„Jsme volné, Joni,“ pošeptala mi. „Odted' jsme volné.“

O DESET
LET
POZDĚJI

BELLE

Probouzím se stejně jako každý den – vyčerpaná a hladová, v hlavě mi vibruje ozvěna matčina křiku.

„Belle?“ zavolá na mě matka z přízemí – zní šťastně a energicky, není zhroucená na koupelnové předložce. „Provedeme spolu Modlitbu těla, nebo ne?“

„Už jdu.“ Dopřeju si ještě třicet vteřin, jen ležím a pokouším se dostat z hlavy poslední zbytky opakující se noční můry. Probouzení nesnáším. Spánek je jediné, co mě rozptýlí od hlodavého pocitu v břiše. Představím si snídani, míchaná vajíčka, žlutá a hutná, tlustý krajíc bílého chleba, do nějž se vpíjí rozpuštěné máslo. Pak si za to vyčiním. Jsem nenasytná, nechutná. Po podobných věcech bych neměla toužit.

„Belle? Tak pojď už. Dnes potřebuješ na maskování co nejvíc času.“

Jsem vděčná, že mě matka drží na uzdě. Vyskočím z postele a obléknu si modlitební oděv. Když sbíhám po schodech dolů, synchronizuju svůj komunikátor s Rankingem, aby všichni viděli, kolik Hříchu jsem spálila. Dnes je velmi důležité to sdílet, protože je den Selekcce. Do Ceremoniálu už zbývá jen osm týdnů lekcí, a dnes se ve škole bude hlasovat o užším výběru potenciálních vítězek. Matka mi už

měsíce – možná roky – klade na srdce, že tohle je nejdůležitější den mého života. Seskočím z posledního schodu a trochu se mi zatočí hlava, musím se na chvíli chytit zábradlí. Občas před Modlitbou těla sním aspoň banán, ale je škoda si takhle pokazit den, protože nejvíc Hříchu se spálí nalačno.

„No tak, Belle, dělej.“

Matka nakráčí do chodby, ruce založené na pevné hrudi.

„Vždyť říkám, že už jdu.“

Usměje se na mě a zjihne, pohladí mě po tváři. „Promiň, Krásko moje. Jen chci mít jistotu, že dnes všechno vyjde naprosto dokonale. Nezapomeň, že jsem odřekla dvě žádosti o Masku, jen abych se mohla naplno věnovat tobě.“

„Já vím, já vím. Děkuju.“ Jako bych snad měla na výběr.

„Tak pojď, musíme vypotit ten Hřích. Tohle je dosud nejdůležitější den tvého života.“

„Já vím.“

Vybere nejintenzivnější modlitbu, a zatímco se svět kolem nás probouzí, já a matka se pohybujeme v dokonalém souladu, otevřenými okny k nám proniká jarní vzduch. Ze všech pórů se mi řine pot, až mám úplně kluzkou kůži. Svaly na nohou mě pálí, jako by mi v nich zuřil požár. Skáče-me tak daleko a tak vysoko, že se otrásá celý dům, a já jsem ráda, že otec tu jako obvykle není. Je neustále pryč, jezdí na daleké cesty, aby pozvedl Průmysl. Jakmile spálíme dostatek Hříchu, přejdeme k protahování, nakláníme se do stran v nejrůznějších polohách, abychom si co nejvíc prodloužily a zeštíhlily šlachy.

„Už sis vybrala svůj finální Fit?“ zeptá se matka, předkloní se a dotkne se prsty palců u nohou.

„Asi ano. Na denim je trochu teplo, ale myslím, že to nebude vadit.“

Matka se prudce narovná, prohlédne si mě a znovu mě s úsměvem pohladí po tváři. „Ach, mám z toho takovou radost. Dala bych cokoli, abych mohla znovu prožít svá Správná léta.“

„Jen doufám, že mě nominují.“

Při pomýšlení, že nedostanu dost hlasů a nepodaří se mi naplnit osud daný Doktrínou, mě zalije vlna nevolnosti. Musím Ceremoniál vyhrát. Musím být Nejkrásnější. Musím získat Všechno.

„Ale jistěže nominují. Přece jen jsi moje dcera.“ Matka nakrčí nos. „Ale štěstí přeje připraveným. Tak pojď, můžeš se jít osprchovat první.“

Všichni se mě vždycky ptají na můj ranní rituál, aby ho mohli okopírovat, ale vzhledem k tomu, jak je dnešní ráno rušné, ho popíšu jen stručně. Po probuzení provedu Modlitbu těla, umyju se, odstraním svrchní vrstvu kůže a jakékoli výrůstky a ochlupení. Umyju si vlasy, nanesu vyrovnávač barvy a vyživující masku, pak je opláchnu. Osuším se a promasíruju kartáčem celé tělo, aby se mi netvořily hrbolky hříchu, pak nanesu patřičné krémy. Jeden stahovací, další vyživující, a nakonec přichází na řadu maskovací. Zatímco se krémy vstřebávají, věnuju se svému obličejí. Naliju si do dlaně trochu kyseliny a prsty ji nanesu, potom následuje vyživovač, slunoblok a po něm předmaska. Potom se musím vrátit k vlasům, vytvarovat je do dokonalého účesu rámuujícího tvář mi trvá asi čtyřicet pět minut. Masku mi dnes vytvoří

matka. Smíchá tři různé odstíny maskovacího krému a začne mi směs pečlivě roztírat po obličejí, namaluje mi na něj novou tvář. Potom přidám rozjasňovač, takže vypadám, jako bych zářila vnitřním světlem. Potom oči, růž na líčka, ještě víc rozjasňovače. Rty přijdou na řadu až po snídani. Bože, mám takový hlad. Po nevelké porci jídla, které ani zdaleka nenaplní můj žaludek, se obléknu do svého vybraného Fitu, nastavím si fotosvětlo a matka mě vyfotí, abych mohla dát snímek na Ranking. Dnes je den Selekce, takže moje pózy musejí být dokonalé. Natahuju každý sval v těle, takže jsou jako struny, prohnu se v zádech, vytrčím nohu, zatajím dech, až skoro zmodrám, a hlídám si, abych měla ruku v bok a paži od těla. Doktrína stanoví, že to musí působit lehce a nenuceně, a tak nasadím na namaskovanou tvář uvolněný úsměv a zadívám se do strany, aby na mně nebylo vidět vynakládané úsilí. Vymažeme z fotky všechny nechtěné Hříchy a nahrajeme ji, pak se posadíme na moji postel a refreshujeme komunikátory. Jakmile dorazí Validace, spočítáme body a snažíme se zjistit, jestli jsem jich obdržela nejvíc. Skoro okamžitě je jasné, že dnes jsem zaválela. V Rankingu naší třídy jsem nejvýše, s velkým náskokem. Moje nejlepší kamarádka Vanessa zatím svůj Fit pro Selekcí nenahrála, ale je skoro nemožné, aby mě porazila.

„Dokázaly jsme to!“ povykuju, proudí mnou důvěrně známý pocit úlevy a sebedůvěry. Jsem Nejkrásnější. Dnes se mi všechno povedlo. Korunka mi patří na dalších čtyřadvacet hodin, a těchto čtyřadvacet hodin je klíčových.

Matka si se mnou plácne, z obličejí jí vyzářuje rozjásanost – nebo je to možná jen odraz fotosvětla, které jsem ještě nevyplnula. „Týmový výkon. Nepochybuju, že tě dnes

na Ceremoniálu nominují, ale... je lepší nic nepodcenit.“ Pohladí nakadeřený pramen vlasů, který mi padá do čela. „Máš takové štěstí,“ vzdychne a posmutní – ačkoli v její tváři to díky znehybňovači není poznat. „Jsi tak mladá. Taky jsem měla takhle hedvábné vlasy, dokud jsem si je nezačala překrývat...“

Sevře se mi žaludek, pod krátkým tričkem se mi rozlije vzpomínka na mou noční můru.

„... ale přece jen z tvé matky ještě není Neviditelná, že?“

Zavrtím hlavou. „Pořád jsi ta nejkrásnější matka v celém městě.“

Opatrně se obejmeme, abychom jedna druhé neponičily účes.

Vydám se na cestu do školy, což je v botách hodných Selece dost utrpení. Matka mi nabídne, že mě svezde, beztak jede na schůzku, ale pak se mnou souhlasí, že v takovém případě by můj Fit vypadal příliš náročně na údržbu. Cesta pěšky mi ale trvá o dost déle než obvykle, protože ve vysokých podpatcích dokážu dělat jen malé krůčky.

Komunikátor zavibruje a já se na chvíli zastavím a opřu se o čísi zahradní zídku, aby si moje nohy odpočinuly.

Damian:

SAKRA, HOLKA, na té dnešní fotce vypadáš ŠUKATELNĚ

Svatá Nedala Belle opět skóruje

Jen si ty fotky trošičku upravím, abys na nich měla

otevřenou pusou...

Xxx

Ošiju se, je mi to nepříjemné, ale pak si v duchu připomenu, že se jedná o kompliment. Doktrína stanoví, že mám štěstí, že se mi dostává takové pozornosti. Zvláště od Damiana, a *zvláště* v den Selekcce.

Belle:

Nebud' nechutný

Pošle mi upravenou fotku, na které mi směrem k ústům míří penis. Mělo by mi to lichotit, Doktrína stanoví, že mi to musí lichotit. Lichotí mi to. Rozhlédnu se, jestli mě nikdo nevidí, a pak se sehnu a promnu si obolavělá chodidla. Musím svoji odpověď trefit. Nesmí znít uraženě, ale přístupně, rozesmátě, pohodově, zábavně, sexy, zkrátka tak, že se neberu příliš vážně.

Belle:

Je mi líto, že se nemáš jak jinak sexuálně vyžít než přes Deep Fake fotky.

Damian:

AUVAJS. JSI FAKT SEXY K OMRDÁNÍ, TY ROŠTĚNKO

Sama pro sebe se usměju. Moje odpověď nejspíš zabrala. Zrovna se chystám znovu vykročit, když mi na komunikátoru cinkne další notifikace. Vanessa právě na Ranking nahrála svůj Fit. Kruci. Nevypadá vůbec zle. Moc jí to sluší. Sváří se ve mně podivná směsice rozhořčeného strachu, že bude lepší než já, a radosti, protože je to moje nejlepší kamarádka a já chci, aby ji taky nominovali. Odešlu svou Va-